

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

August (Gustar)
nr. 8 (104) / 2025

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Aritmetica faptelor bune

Citiți în pagina 1

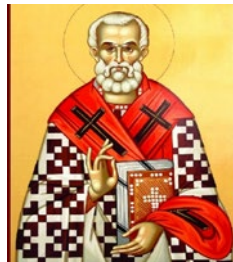
Într-un pelerinaj, la pas, prin
București

Citiți în pagina 4

Sfânta Epicleză – inima
Sfintei Liturghii

Citiți în pagina 8

Sfântul Ierarh Ioan de la Râșca
și Secu, Episcopul Romanului

Citiți în pagina 14

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Aritmetica faptelor bune

*M*ulțumind bunului Dumnezeu pentru că ne-a facilitat reîntâlnirea și de această dată, dar și pentru imboldul pe care mi l-a dat în vederea „proiectării” și realizării unui nou drum duhovnicesc de mare viteză care să unească gândurile și inimile noastre, dau frâu liber inimii cu dorința de a așterne și nivela, și de această dată, calea spre cunoașterea și înțelegerea noțiunii de creștin.

Citind printre rânduri textele pe care vi le-am prezentat în numerele anterioare ale revistei noastre, am observat că am omis să „mă pronunț” asupra anumitor aspecte care dau culoare vieții duhovnicești. Omeneste vorbind, cu toții avem tendința de a ne etala faptele bune, nu neapărat pentru a fi lăudați, ci, poate pentru a ne justifica undeva înăuntrul nostru că suntem mai buni decât cel de lângă noi, mai ales atunci când faptele sau ajutorul pe care l-am acordat cândva nu a fost răsplătit sau măcar apreciat la valoarea pe care o consideram ca fiind potrivită. Mai exact, „Te-am ajutat în cutare problemă sau am făcut acel lucru pentru tine, iar eu când am nevoie de tine, unde ești?”. Oare de câte ori nu am enumerat cu năduf faptele bune sau ajutorul pe care l-am dat cândva, atunci când, la rândul nostru, aveam nevoie de un ajutor care a întârziat să apară? Dacă ne întrebăm ce este iubirea, cu siguranță vom răspunde că știm! Vom spune că: „Nu e om să nu fi iubit măcar o dată” sau că, „Viața nu are sens fără iubire” etc. Dar, dacă ne vom arunca o privire peste prima epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, la capitolul 13, vom vedea că tot ceea ce credeam că reprezintă iubirea nu este decât proprie amăgire.

Chiar dacă nu ne raportăm la Sfânta Scriptură, sfera iubirii este atât de largă, încât este foarte greu de delimitat pentru că: iubirea poate fi și atracția fizică dintre bărbat și femeie, dar iubire este și relația dintre părinți și copii. Există iubire trupească, dar există și iubire spirituală. Dacă îți iubești partenerul de viață, mașina, casa sau serviciul, tot iubire este. Iubire este și atunci când ceea ce faci, faci pentru că Îl iubești pe Dumnezeu. Nimeni nu poate contesta realitatea acestor legături. Dar, iubirea care dă culoare vieții de creștin este o iubire puțin mai diferită.

Ea nu este atât de ușor de înțeles pentru că nu este „naturală”, adică nu are natura

iubirii obișnuite. De exemplu, este foarte normal să se vorbească despre iubirea părinților față de copii, cum la fel de firesc este să îți iubești prietenii sau meseria care îți place. Pentru toate acestea vor fi, întotdeauna, motive justificative, pe când iubirea la care se face referire în Sfânta Scriptură nu are nevoie de asemenea rațiuni. Personal, cred și mărturisesc că iubirea la care ar trebui să năzuim cu toții este iubirea care (se) oferă fără a pune condiții, fără ținerea de minte a binelui făcut, ba chiar ajutorarea celui care este în nevoie fără să avem nevoie de o anume motivație, ci doar pentru că pur și simplu aproapele nostru știm (realizăm) că are nevoie de noi. Degeaba ajuți pe cineva dacă te lauzi altora cu binele pe care l-ai făcut sau, mai rău, dacă „îi scoți ochii” celui pe care l-ai ajutat, aducându-i aminte că, cândva, ți s-a făcut milă de el.

Și, fiindcă v-am obișnuit cu o „tălmăcire prozaică” a aspectelor pe care vreau să le scot în evidență, am ales și pentru acest număr al revistei noastre o scurtă, dar plină de înțeles, povestioară, care cred că nu are nevoie de precizări suplimentare.

„Într-o seară, pe când mama pregătea cina, fiul de unsprezece ani veni în bucătărie cu o foaie de hârtie în mână. Cu un aer ciudat de oficial, copilul înmână hârtiuța mamei, care, ștergându-și mâinile cu un prosop, citi ceea ce era scris acolo:

Pentru că am smuls buruienile din grădină: 5 lei. Pentru că am făcut ordine în camera mea: 10 lei.

Pentru că am fost să cumpăr lapte: 11 lei. Pentru că am avut grijă trei după-amieze de surioara mea: 15 lei. Pentru că am luat 2 calificative „foarte bine” la școală: 10 lei. Pentru că am dus în fiecare seară gunoiul: 7 lei. În total: 58 lei.

Mama își privi copilul în ochi, cu multă blândețe. În mintea sa reveneau o mulțime de amintiri. Luă un creion și scris pe dosul hârtiei:

Pentru că te-am purtat în pântec timp de nouă luni: 0 lei. Pentru toate nopțile pe care le-am petrecut veghindu-te atunci când erai bolnav: 0 lei. Pentru toate momentele în care te-am mângâiat atunci când erai trist: 0 lei. Pentru toate prilejurile în care ți-am șters lacrimile: 0 lei. Pentru tot ce te-am învățat zi de zi: 0 lei. Pentru mesele de mic dejun, prânz și cină, pentru toate gustările și sandvișurile pe care ți le-am pregătit: 0 lei. În total: 0 lei.”

Oare ce reprezintă expresia Domnului Hristos „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Marcu, 12, 31)? Părintele Nicolae Tănase spunea foarte frumos că: „Asta înseamnă că trebuie mai întâi să te iubești pe tine, ca să existe termeni de comparație, iar după aceea să-ți iubești aproapele. Să nu îți iubești aproapele mai mult decât pe tine, ci ca pe tine. Dumnezeu n-a cerut mai mult.”. De fapt, cred că fiecare în sine știe foarte bine „cât îi poate pielea”. La ce mă ajută contorizarea

faptelor bune pe care le-am făcut? Aritmetica faptelor bune sau rele deopotrivă nu este a nostru a face, pentru că, la Judecată, dreptatea noastră nu face nici cât o cârpă lepădată, după cum ne-a explicat și părintele Iulian de nenumărate ori. La o bună aprofundare, descoperim ce păcate avem, care ne sunt patimile și care ne este „nivelul” de pocăință. Singura diferență dintre propria judecată și judecarea aproapelui e că propria judecată este săvârșită aproape întotdeauna, cu mare indulgență. Atunci când în relațiile de familie sau cu colegii de serviciu sau în orice altă conjunctură căutăm motivația pentru a ajuta sau ajutăm și cerem socoteală (răsplată) pentru binele făcut, atunci totul este în zadar (în fața lui Dumnezeu), căci iubirea (sau ajutorul) motivat(ă) de ceva anume nu este iubire.

Dragi prieteni, prin porunca iubirii, Domnul Hristos nu cere de la noi imposibilul, ci să privim defectele celui alt cu aceiași ochi cu care ne privim pe noi sau, mai bine spus, cu aceeași indulgență cu care privim propriile noastre păcate. Sfântul Siluan Athonitul spunea că „Dacă vei afla că fratele tău trece printr-o suferință, pentru două motive te înștiințează Domnul: ca să te învețe rugăciunea pe tine și pe el să-l miluiască pentru rugăciunea ta”. Foarte frumos, nu?

Astfel, am realizat că dacă vreau cu adevărat să îmi păstrez sufletul viu, trebuie să dau viață îndemnului de a ierta, de a mă ruga și de a ajuta în numele Domnului Hristos. A ajuta pe cel care mi-o cere este un gest nobil și plin de iubire; dar, în același timp, prin faptul că l-am ajutat, îi redau aproapelui meu încrederea că nu este singur. Și aceasta nu este puțin lucru! Vorbind cândva cu un coleg i-am spus: „Dacă aveai nevoie, de ce nu mi-ai spus ca să te ajut?”. Și mi-a răspuns că în trecut a avut o experiență neplăcută și nu va mai cere ajutorul nimănui. A fi fără de păcate este imposibil. A stăruii însă în greșeli este, practic, refuzul de a învăța ceva din viață. Păcat că există oameni care trăiesc suferind, închiși în ei, refuzând ajutorul celor din jur, iar, cu trecerea timpului, suferința pune stăpânire pe toată ființa lor, transformându-se în ceva firesc. Această stare, netratată la timp, îi poate determina să se retragă din comunitatea frățească, acuzându-i pe ceilalți de eșecul lor în a vedea adevărul despre ei.

Acum, în plin post al Adormirii Maicii Domnului, să ne rugăm Preasfintei Născătoare de Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre, dar și pentru luminarea aproapelui. Și, nu în ultimul rând, să credem că ajutorul pe care îl dăm celui în nevoie poate că este chiar milostenia de care toți avem nevoie.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Într-un pelerinaj, la pas, prin București

*I*n luna aprilie, prietena mea cea mai bună a regizat prima ei piesă de teatru, dar a și jucat într-o altă piesă, având un rol deosebit. Dorindu-mi demult să o văd pe scenă și vrând s-o încurajez din toată inima, am făcut un drum până în București, unde am stat aproape 3 zile, timp în care am vizitat - în total - 15 biserici și mănăstiri.

Mi-am dorit să vă scriu încă de lunile trecute, când amintirea îmi era mai proaspătă, însă abia acum reușesc să împărtășesc cu dumneavoastră bucuria pe care am avut-o în acele zile. Fix înainte de a pleca din Suceava, mi-am adus aminte de o prietenă pe care am cunoscut-o în pelerinajul de acum 2 ani din Grecia; ea stă în București și m-am gândit să o întreb ce biserici / mănăstiri îmi sugerează să vizitez. Eu deja îmi selectasem 6 pe listă, în funcție de ce am găsit pe internet. A doua zi urma să am timp liber până seara, iar, după mintea mea, mă puteam urca de la o biserică la alta în câte un Bolt și să vizitez cât mai multe. În timp ce prietena mea din Grecia îmi scria câteva recomandări de suflet pentru ea, nu știu cum s-a întâmplat de i-am aprins o dorință puternică de a face un „pelerinaj” amândouă, așa încât - într-un mod neașteptat și spontan - și-a luat o zi liberă pentru a ne putea plimba împreună. Ea ținuse minte încă din Grecia că eu sunt „vânătoare de sfinte moaște” și că nu sunt interesată de arhitectura bisericilor sau de istoria lor, ci de întâlnirea cu sfinții, așa că tot ceea ce urma să vizităm avea și câteva părțile ale unor sfinți.

Vă fac și eu o recomandare a locurilor unde am fost, cu speranța că poate veți reuși să ajungeți vreodată în București și doriți să vă întâlniți cu prietenii noștri dragi, care au fost foarte iubiți de Dumnezeu, iar acum se roagă fierbinte pentru noi.

În prima seară am fost singură la:

- Biserica „Sf. Stelian – Lucaci”, unde am găsit următoarele sfinte moaște: Sf. Stelian, Sf. Pantelimon, Sf. Haralambie, Sf. Onufrie, Sf. Elefterie;

- Biserica „Icoanei”, unde erau Sf. Efrem, Sf. Irodion, Sf. Sebastian, Sf. Ghervasie, Sf. Nazarie, Sf. Chelsie, Sf. Protasie, Sf. Dimitrie;

- și surpriza serii - am zărit o turlă chiar în spatele bisericii „Icoanei” și m-am gândit să mai fac câțiva pași, să văd ce e acolo și să intru - am găsit Schitul „Darvari”, unde i-am întâlnit pe Sf. Nichifor cel Lepros și pe Sf. Siluan (iar la scurt timp după întoarcerea acasă am aflat că a fost adusă acolo și o părticică a Sfintei Matrona). Înaintând, am descoperit că totul era foaaaaarte frumos! A fost locul meu preferat dintre toate, unde sper să mai revin. Era liniște, exact ca la mănăstire, deși erau mulți vizitatori, într-un spațiu relativ mic. Am prins și câteva minute din Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, unde am zărit tineri și copii. Însă, bucuria cea mai mare a fost să descopăr că au un magazin cu multe bunătăți mănăstirești (prăjituri, biscuiți, dulcețuri, sucuri, limonadă etc.), de unde mi-am cumpărat o dulceață foarte bună de portocale, la fel ca cea pe care am descoperit-o în Grecia!

A doua zi, am vizitat 11 lăcașuri în zonele Unirii și Centrul Vechi. Vi le scriu chiar în ordine, poate vă ajută în caz că doriți să faceți vreodată un pelerinaj complet și să le aveți notate în funcție de distanța cea mai bună dintre ele:

- Mănăstirea „Radu Vodă”, cu Sf. Efrem și Sf. Nectarie. Acolo am găsit și un magazin cu multiple produse mănăstirești, de la obiecte de cult și cărți, până la produse medicinale și bunătăți proaspete;

- Biserica lui Bucur Ciobanul, închinată Sfinților Atanasie și Chiril;

- Biserica „Sf. Spiridon - Nou”, unde m-am închinat de 3 ori la Sfântul Spiridon, refăcând momentul deosebit pe care l-am trăit în Grecia;

- Catedrala Patriarhală, cu raclele frumoase ale Sf. Cuv. Dimitrie, Sf. Împ. Constantin și Elena și Sf. Nectarie. Știam că sunt aduse din Grecia și părțile ale Sf. Mc. Dimitrie, am întrebat un preot slujitor și am aflat că sunt expuse doar de hramul Catedralei;

- Centrul medical „Sf. Spiridon - Vechi”, loc pe care nu-l aveam pe nicio listă, dar ne-a ieșit fix în drum, de parcă Sfântul Spiridon își dorea să ne mai întâlnim încă o dată;

- Biserica „Adormirii Maicii Domnului - Sapiența”, o bisericuță pe care o aveam pe listă încă de acasă, pentru că îmi doream enorm de mult să ajung la Sf. Modest, prietenul animăluțelor mele. M-a așteptat acolo împreună cu papucelul Sfântului Gherasim din Kefalonia și alți câțiva sfinți, printre care Sf. Andrei, Sf. Grigorie Palama, Sf. Sava, Sf. Pantelimon, Sf. Olga, precum și o piatră de la Nazaret, pietricele de pe Brâul Maicii Domnului și puțin pământ de la Sf. Mormânt;

- Biserica „Sf. Ierarh Nicolae - Mihai Vodă” - vis-a-vis de cea de mai devreme - cu o părticică din mâna Sf. Nicolae și părțile ale câtorva sfinți, printre care

Sf. Haralambie, Sf. Mc. Dimitrie, Sf. Alexandru, Sf. Arh. Ștefan, Sf. Nifon, Sf. Trifon, Sf. Mc. Ciprian și Iustina, Sf. Xenia. În acest lăcaș este o icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni la care vin mulți oamenii și se roagă. Atunci când am intrat, am găsit câteva femei care citeau (unele împreună, altele separat) un acatist și am aflat că așa e întotdeauna;

- Biserica „Sf. Anton” - lângă Hanul lui Manuc (din cântecul lui Mircea Vintilă)
- unde este Sfântul Antonie cel Mare și veșmântul Sfintei Parascheva, care mă aștepta pentru o frumoasă reîntâlnire;

- Biserica „Sf. Gheorghe - Nou”, care este cunoscută pentru adăpostirea Sfinților Brâncoveni, dar și a Sf. Marina, Sf. Emilian, Sf. Efrem, unui veșmânt al Sf. Parascheva și a Sf. Gheorghe cu o icoană care lăcrimează. Aici m-am bucurat mult că stătea părintele la ușa altarului, iar oamenii mergeau și cereau binecuvântare. Am dus și eu pomelnicul pregătit de acasă, mi-a pus epitrahilul pe cap și a citit toate numele corect și frumos, apoi a spus și o rugăciune scurtă. A fost...deosebit! Am simțit că rugăciunile au ajuns direct la Dumnezeu!

- Biserica „Sf. Nicolae” (Biserica Rusă sau a studenților), cu părțile ale Sf. Gherasim, Sf. Ioan-Iacob de la Neamț și mulți alții;

- Biserica „Sf. Nicolae Dintr-o Zi”, unde se găsește Sf. Nicolae și icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului Paramythia (Mângâietoarea). Aici slujesc Pr. Vasile Ioana și Pr. Nicolae Dima, părinți care apar des la televizor sau pe internet și pe care poate îi urmăriți deja.

Am făcut câțiva kilometri pe jos, mergând de la o biserică la alta, dar nu a durat decât câteva ore, în care am primit foarte mult folos duhovnicesc. În plus, am petrecut momente frumoase cu prietena mea și nici nu am cheltuit bani pe taxiuri. Încep să cred că...distanțele din București nu sunt chiar așa de mari precum par.

La final, în ultima zi, înainte de plecare, am intrat și cu prietena mea din copilărie într-o bisericuță foarte frumoasă din cartierul Titan - Biserica „Pogorârea Sf. Duh” - care e construită în stil maramureșean, din lemn. Mi-a plăcut în mod deosebit că avea câteva icoane pictate în stil naiv - nu erau pictate pe perete, ci erau înrămate - iar cea care mi-a atras atenția o ilustra pe mica noastră Sfântă Filofteia.

Cam acesta a fost pelerinajul meu de suflet. Am fost foarte încântată că am reușit să transform o vizită în București într-un pelerinaj spre prietenii mei - sfinții! Sper să reușiți și dumneavoastră să vă bucurați cândva de aceste locuri deosebite!

Slavă tuturor sfinților!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Fotografie realizată de Ioana Sanciu – Racla din Biserica „Sf. Spiridon - Nou”, București

Îndrăgostește-te de Dumnezeu și roagă-te

Azi mă pregătisem dimineață de Sfânta Liturghie. La 7 primesc un telefon.

Dascălului i-a fost cumplit de rău, amețeli, vărsături.

Nu se poate ridica din pat. Celălalt dascăl e în examene. Sun câțiva băieți. Nimeni nu poate veni în jumătate de oră. Sun preoții. Toți au program de împărțășit, Spovedanie, sfeștanii. Nimic.

M-a apucat disperarea. Nu pot face Liturghia.

O să adun băbuțele la strană să lălaie. Nu e de ajuns.

Sau fac doar un Acatist. Nu e bine. Mi-am dat seama că eu sunt nevrednic de Jertfa lui Dumnezeu. Și m-am înverșunat. Am zis: lumea asta să piară, și eu fac Liturghie. Mi-era așa dor de Hristos. O să cânt eu și ecteniile și răspunsurile. Eu centrez, eu dau cu capul. Asta e.

Și m-a apucat jalea. Și smerenia. Am zis: Doamne, facă-se voia Ta. Oricum azi facem Liturghia Ta. Ce, în catacombe aveau dascăl? Cântau cu durere moartea Fiului lui Dumnezeu, Jertfa Lui, Frângerea Lui și la sfârșitul Liturghiei erau omorâți ei, se jertfeau împreună cu Mirele iubit al vieții lor. Am zis paracliserului: adu prescura, că facem Liturghie. Se va îngriji Dumnezeu.

Într-o clipă a intrat pe ușa Bisericii un băiat teolog, cu niște hârtii de semnat de la facultate. I-am zis: stai să cânti la Liturghie. Da, părinte, cu drag. A cântat așa de frumos. Se va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei Sale, a zis Avraam, cu inima sfărâmată, când a primit poruncă de la Dumnezeu să jertfească pe fiul lui. Copilul a întrebat nevinovat: tată, avem foc și lemne, dar unde e oaia pentru jertfă? Mielul era el. Și tatăl, sârmanul tată, a zis: fiule, se va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei Sale. Urca și plângea.

Și Dumnezeu scoboară din cer iubirea Sa și aduce un berbec în tufiș. Și tatăl îl junghie plângând. Privește pe copilul lui iubit, promis din cer, izvorul neamului lui, singurul. Avraam își jertfește copilul în inimă, ascultând de Dumnezeu. E icoana supremă a durerii infinite a lui Dumnezeu, când își privește Fiul murind pe Cruce. Și toată această durere o schimbă minunat în iubire, pe sfintele Altare, unde jertfim nesângeros pe Hristos.

Ce Liturghie minunată a fost azi. Are grijă Dumnezeu de oaia jertfei Sale.

Autor: Preot Ioan Istrati

Sfânta Epicleză – inima Sfintei Liturghii

La Sfânta Epicleză, la invocarea Sfântului Duh, preotul ridică mâinile în sus, apoi face trei închinăciuni până la pământ și cheamă pe Sfântul Duh, zicând: „Doamne, Cea ce pe Preasfântul Tău Duh L-ai trimis în ceasul al treilea Apostolilor Tăi, pe Acela, Bunule, nu-L lua de la mine, ci Îl înnoiește întru noi, care ne rugăm Ție”.

Apoi face o închinăciune până la pământ și iar ridică mâinile și cheamă Preasfântul Duh, de trei ori. Și când termină această chemare a Sfântului Duh, el arată spre dumnezeiescul Agneț și Sfântul Potir și zice: „Și fă, Doamne, pâinea aceasta cinstit Trupul Hristosului Tău. Amin. Iar ce este în acest Sfânt Potir, preascump Sângele Hristosului Tău. Amin”. Și, binecuvântându-le, zice: „Prefăcându-le pe ele cu Duhul Tău cel Sfânt. Amin. Amin. Amin!”.

Apoi preotul stă în genunchi și se roagă împreună cu tot poporul, pentru întreaga lume.

Aceasta este inima Sfintei Liturghii, căci acum se coboară Duhul Sfânt peste Sfintele Daruri, care se prefac în Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Sursa: Arhimandritul Ilie Cleopa – „Ne vorbește Părintele Cleopa”, ediția a II-a, vol. III, Editura Mănăstirea Sihăstria, Vânători-Neamț, 2004, pp. 103-104

Poți îndura durerea numai dacă iubești și te rogi

*I*n Vechiul Testament se spune că dragostea este la fel de tare ca moartea, dar Noul Testament ne învață că iubirea de Dumnezeu e mai puternică decât moartea. Așadar, dacă am răbdare rușine pentru Hristos, iar El ne-a dăruit în schimb energia dragostei Sale, atunci suntem în stare să suferim și să trecem prin necazuri fără să le simțim greutatea, necazuri pe care altminteri nu le-am putea înfrunta. Cuvintele Domnului către Cuviosul Siluan – „Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui” – ne arată limpede că tot cel ce se socotește pe sine vrednic de iad nu mai poate cârți împotriva vreunui cuvânt aspru sau a vreunei boli, fiindcă el deja s-a osândit pe sine la chinurile iadului. Vedeți cum prin suferința de bunăvoie și osândirea de sine ajungem să nu mai luăm în seamă la celelalte necazuri, întrucât noi deja l-am ales pe cel mai aspru dintre ele, singurul pe care îl merităm cu adevărat. Cei care pășesc pe această cale nu numai că nu se lasă răpuși de suferințele acestei vieți, dar uneori primesc chiar harul de a se tămădui de boli incurabile.

Părintele Porfirie a dat următorul sfat unui om care suferea de cancer: „Îngrijește-te ca rugăciunea să-ți fie întotdeauna mai puternică decât durerea bolii”. Acesta a mărturisit că atâta timp cât izbutea să păstreze rugăciunea, mângâierea adusă de aceasta îi adumbrea durerea; dar de îndată ce energia rugăciunii slăbea, durerea devenea de nesuportat.

Sursa: Arhimandritul Zaharia Zaharou – „Cele trei perioade ale vieții duhovnicești în teologia Părintelui Sofronie”, Editura Doxologia, Iași, 2015, pp. 79-80

Despre bucurie ca rod al Duhului Sfânt

Bucuria! Cuvânt drag, cuvânt dorit, cuvânt care mișcă sufletele oamenilor, cuvânt care semnifică veselia, care înseamnă voioșie, cuvânt care exprimă desfătarea și bucuria duhovnicească. Bucurie! Cu ce cuvinte aş putea descrie sentimentul pe care tu îl trezești în inimă?

Cu ce penel să-ți zugrăvesc chipul sau în ce fel să reprezint caracterul tău tainic? Nicio putere din mine nu poate să cerceteze amănunțit taina ta. Niciun cuvânt n-are forța de a exprima lucrarea ta; ea rămâne tainică și se ascunde în ungherele inimii, arătându-le numai sufletului singur. Aceasta face sufletul să salte de veselie și bucurie; îl îmbată cu o băutură dumnezeiască; a devenit hrana lui mult dorită; îndulcește limba celui cuprins de bucurie mai mult decât mierea și ceara; alcătuiește înăuntrul inimii imnuri pe care buzele nu sunt în stare să le rostească; inima grăiește, dar buzele tac; ceea ce este mai presus de fire este slujit în chip tainic.

Inima se bucură pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a sălăsluit într-însa. Inima se bucură pentru că a simțit că s-a umplut de binele cel mult-dorit. Se bucură pentru că a primit înștiințarea tainică a faptului că Dumnezeu o iubește. Se bucură pentru că pacea, liniștea, seninătatea și netulburarea domnesc în ea. Se bucură pentru că L-a cunoscut pe Dumnezeu prin credință. Se bucură pentru că a primit prin nădejde adevărarea bunurilor viitoare. Se bucură pentru că a cunoscut prin iubire că Domnul S-a sălăsluit în ea.

O, sfântă bucurie! O, bucurie, arvuna desfătării Raiului! O, bucurie, vestitoarea desfătării celei negrăite! Te doresc, te caut pe tine, asemenea unei arvune pe care am dobândit-o aici pe pământ; nădăjduiesc să mă învrednicesc și de bucuria cerească, în care se află glasul neîncetat al celor care se veselesc și desfătarea negrăită a celor care văd [față către față] frumusețea negrăită a chipului lui Dumnezeu. Amin.

Sursa: Sfântul Nectarie din Eghina – „Cunoaște-te pe tine însuși sau despre virtute”, Editura Sophia

Publicat: www.marturieathonita.ro

Strofe pentru suflet

La ceasul Adormirii Maicii Domnului

La ceasul Adormirii Sale,
Din patru zări veniți anume,
Apostolii cuprinși de jale
S-au adunat din astă lume.

Venit-au să o însoțească
Pe drumul ei cel de pe urmă
Și cum putea să n-o jelească
Această amărâtă turmă?

Măicuța lor cu blândă fire,
Trimisă pe pământ anume
Să-mpartă pace și iubire,
Să șteargă lacrima din lume.

Dar adormirea ei nu-i moarte,
Ci e un somn de întărire
Ce tainic trebuia s-o poarte
Spre o nemuritoare fire!

De-aceea când îl duce dorul
Pe Toma-n peștera din stâncă,
Mormântu-i gol, doar omoforul
I-a mai rămas pe piatră încă!

S-a dus în cerurile 'nalte,
Sfârșindu-și pe pământ menirea,
Făcând tot cerul să tresalte,
Căci toți îi așteptau suirea.

S-a așezat Împărăteasa
Acolo unde-i este treapta:

În veci de veci de-acum Crăiasa
Va sta lângă Hristos de-a dreapta!

Iar locul părții celeilalte
E-al lui Ioan Botezătorul,
Răsplata vieții lui înalte,
Cum ne spunea Mântuitorul.

Prin Adormirea Sa, Maria
S-a dus la viața-n veșnicie,
Primind cu toată bucuria
O altă sfântă datorie:

Să ne aducă alinare
Când o chemăm în rugăciune,
Primind cu drag pe omul care
În ea nădejtile își pune.

De o cinstim cum se cuvine,
Cu milă harul ni-l împarte,
De sănătate și de bine
În viață ea ne face parte.

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Cele două vâsle

Demult, trăia un bătrân, om cu frica lui Dumnezeu, ce-și câștiga traiul trecând călătorii cu barca sa, de pe un mal pe celălalt al unui râu.

Într-o zi, în timp ce moșul îl trecea cu barca pe un tânăr, acesta observă că pe fiecare vâslă este ceva scris și întreabă:

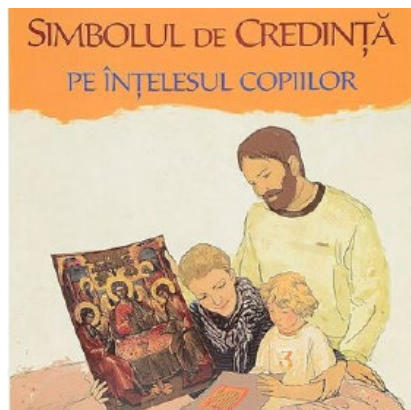
- De ce ai scris pe o vâslă „credință” și pe cealaltă „fapte bune”?

- Fiindcă acestea două mă conduc în viață, răspunse bătrânul.

- Nu cred că omul are nevoie de amândouă, spuse cu îndrăzneală tânărul. Este de ajuns doar una după care să îți călăuzești viața: dacă faci fapte bune, ești de folos celorlalți, dacă ai credință, îți ești ție însuși de folos.

Bătrânul nu a spus nimic, dar a început să vâslească cu o singură vâslă. Barca nu a mai avansat niciun pic, învârtindu-se în loc. În felul acesta a înțeles tânărul ce-a vrut să spună omul: că acela cu suflet curat, adică luminat de credință, va avea și o viață curată, adică încărcată de roadele bunătății și milei creștinești. Cum este sufletul omului, tot așa îi este și viața.

Credința fără bunătate nu este decât ipocrizie. Cel cu adevărat credincios Îl iubește pe Dumnezeu, iubindu-i pe oameni. Faptele bune și credința sunt cele două aripi cu ajutorul cărora sufletul nostru se înalță spre Dumnezeu. Cu o singură aripă nu poți zbura!

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Risipitor sau zgârcit?

Se povestește că un bărbat și femeia sa au venit la un preot să-i ceară sfat. Femeia își acuza omul că este prea risipitor, în timp ce bărbatul o mustra pe nevastă că

este prea zgârcită. Uitându-se la ei, preotul le-a arătat mâna deschisă și i-a întrebat:

- Dacă mâna mea ar fi mereu astfel, mi-ar mai fi ea la fel de bună?
- Nu, părinte!

Preotul a strâns atunci puternic pumnul și, ținându-l așa, i-a întrebat:

- Dar dacă mâna mea ar fi mereu astfel, mi-ar fi de ajutor?
- Bineînțeles că nu, părinte.
- E, atunci mai gândiți-vă la asta și o să vedeți care are dreptate!

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Să-L iubim pe Dumnezeu

Învățăm mereu, mereu,
Să-L iubim pe Dumnezeu,
Să-I cântăm și să-L slăvim,
Voia Lui s-o împlinim.

Soare dulce, curcubeu
Tu ne dai din Cer mereu,
Stele, luna, fulgi ușori
Fluturași, frumoase flori.

De mama, tata sau bunici
Ascultând noi cei mai mici
Învățăm că-așa mereu
Ascultăm pe Dumnezeu.

Între noi când ne jucăm
Deloc nu ne supărăm,
Învățăm să ne iubim

Și de ajutor să fim.

Și din inimioara mea
Îți dăruiesc dragostea,
Iar când mari noi vom fi
Și mai mult Te vom slăvi.

Îngerășii

Cu-aripioare de lumină,
Parcă-s fluturi argintii
În a Raiului grădină.

Slavă Tatălui ceresc
Cântă marea lor oștire,
Pe poporul diavolesc
Îl înfrânge prin slujire.
Amin.

Autor: Maria

Sfântul Ierarh Ioan de la Râșca și Secu, Episcopul Romanului (30 August)

Acest vrednic fiu al neamului românesc și strălucit ierarh al Bisericii Moldovei a trăit în veacul al XVII-lea, fiind contemporan și prieten apropiat al Mitropoliților Varlaam și Dosoftei. S-a născut în ținutul Vrancei (pe atunci numit ținutul Putnei), din neam de răzeși, din binecredincioșii părinți Gheorghe și Anastasia. Din tinerețe a dorit viață călugărească.

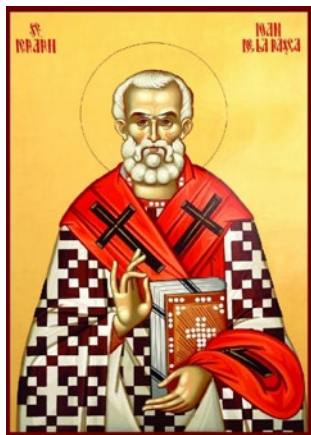
Rudenia sa, Varlaam Moțoc, viitorul mitropolit al Moldovei, își petrecea viața călugărească în osteneli sfinte la Mănăstirea Secu. Aflând de râvna și dorința tânărului, l-a dus în obștea Mănăstirii Râșca, rectitorită de vornicul Costea Băcioc, prietenul apropiat al lui Varlaam. Aici, la Râșca, tânărul vrâncean a fost călugărit de egumenul Agafton, în jurul anului 1630.

În anul 1632, Varlaam ajunge mitropolit al Moldovei, iar după câțiva ani îl mută pe călugărul Ioan de la Mănăstirea Râșca la Mănăstirea Secu, dându-i chilia, cărțile și lucrurile pe care mitropolitul le păstra în mănăstirea sa de metanie. Ioan, care viețuise la Râșca aproximativ 18 ani, nu a uitat niciodată mănăstirea în care a fost călugărit, contemporanii și urmașii numindu-l „Ioan de Râșca”.

La Mănăstirea Secu, Ioan a stat sub ascultarea egumenilor Nechifor și Ghedeon, acesta din urmă fiind ctitorul Schitului – azi Mănăstirea – Sihăstria și apoi, în două rânduri, mitropolit al Moldovei.

În anul 1641, Domnitorul Vasile Lupu, sfătuit de Mitropolitul Varlaam, înființează în Cetatea Neamțului o mică mănăstire, cu hramul Sf. Ierarh Nicolae. În Cetate se adăposteau, în vremuri de restriște, familia domnitorului și alte familii boierești din Moldova. Aici era adăpostit și tezaurul țării. De aceea, Mitropolitul Varlaam a așezat la egumenia acestei mănăstiri-cetate pe omul său de încredere și rudenia sa, Ioan „de la Râșca”, de la Mănăstirea Secu, smerit călugăr, mare rugător și postitor.

Ioan a fost egumen la Mănăstirea din Cetatea Neamțului până în anul 1665. El a botezat-o, afundat în 1650, pe fiica lui Joldea, armașul cetății, cea care avea să fie, peste ani, marea sihastră, Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla și el i-a fost duhovnic și îndrumător până la vârsta de 16 ani, îndemnând-o să aleagă viața monahală. În toți acești ani, el a povățuit cu blândețe pe străjerii Cetății,

săvârșind și pentru ei Sfânta Liturghie, fie în paraclisul Cetății, renovat de Vasile Voievod, fie în biserița metocului Cetății din satul străjerilor, ctitorită de același milostiv Domnitor și care avea patron tot pe Sf. Nicolae. În cele din urmă zile ale Mitropolitului Varlaam, egumenul Ioan din Cetate se afla în chilia acestuia de la Secu, ascultându-i ultimele dorințe și povețe, iar după mutarea sa la Domnul, l-a așezat în mormântul de lângă zidul bisericii.

În anul 1667, Ioan este ales, hirotonit și instalat episcop al Hușilor, Episcopie ce purta grijă de credincioșii din Țara de Jos a Moldovei, de pe ambele maluri ale Prutului. Aici, Ioan a păstorit timp de șapte ani, în vremuri grele, când turcii și tătarii prădau, deseori, aceste locuri. Vlădica Ioan era milostiv, gata oricând să aline orice durere. Era foarte îndrăgit și respectat de ceilalți ierarhi moldoveni, mai cu seamă de Sfântul Ierarh Dosoftei, în acea perioadă episcop la Roman, iar după câțiva ani mitropolit al Moldovei.

Din anul 1674 și până la fericita sa mutare la Domnul, în anul 1685, Ioan a păstorit Episcopia Romanului, înființată de primii voievozi Mușatini ai Moldovei. Această eparhie se bucura de deosebită cinste, ierarhilor dându-li-se uneori titlul de arhiepiscop sau chiar de mitropolit al Țării de Jos. Și aici, marele ierarh Ioan a dus o viață pilduitoare. Un Pateric al sfinților din Moldova-România, scris din anul 1888, ni-l descrie astfel: „Și tot în anii aceștia și preasfințitul arhiepiscop Ioan au îndemnat pre lume a se minuna prin strălucitele și sfintele sale nevoițe. El mai întâi din tânără vârstă au îmbrățișat orânduiala monahicească... și petrecând viață sfântă și plăcută lui Dumnezeu, de acolo s-au rânduie la scaunul arhiepiscopiei Romanului în anul 1674, unde iarăși întru neîncetate nevoițe și întru înalte bunătăți strălucind minunat! Și petrecând cu smerenie adâncă, s-au mutat la vecinica odihnă”.

În anul 1685 fericitul Ioan s-a mutat la Domnul. Sfântul Mitropolit Dosoftei, împreună cu ceilalți ierarhi ai Moldovei, i-a făcut cuvenita prohodire și l-au așezat în mormântul de lângă biserica mare a Mănăstirii Secu. Lespedea mormântului său, peste care au trecut vitregiile vremurilor, stă și astăzi mărturie deasupra locului unde odihnesc osemintele sale. Teodora, după ce și-a condus duhovnicul pe drumul spre veșnicie, s-a retras în singurătate în Munții Sihlei, urmând pilda vieții duhovnicescului său părinte. Simțind sfințenia vieții și ajutorul rugăciunilor sale, credincioșii dau cinstire cuvenită Sf. Ioan „de Râșca”, pe care și noi cinstindu-l, laudăm pe Dumnezeu Cel minunat întru Sfinții Săi.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi! Amin.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - August 2025

- 1 V Scoaterea Sf. Cruci; Sf. 7 frați mucenici Macabei
- 2 S Aducerea moaștelor Sf. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan; Binecredinciosul Împ. Justinian cel Mare
- 3 D Cuv. Isaachie, Dalmat și Faust; Sf. Mironosiță Salomeea
- Duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor); Ap. I Corinteni I, 10-17; Ev. Matei XIV, 14-22; glas 7, voscr. 8**
- 4 L Sf. 7 tineri din Efes; Aducerea moaștelor Cuv. Mc. Evdochia
- 5 M *Înainteprăznuirea Schimbării la Față a Domnului; †) Cuv. Ioan Iacob de la Neamț*
- 6 M (†) *Schimbarea la Față a Domnului (Pobrejenia) (Dezlegare la pește)*
- 7 J †) Cuv. Teodora de la Sihla; Sf. cuv. Pafnutie Pârzu Zugravul; Sf. Mc. Narcis, arhiepiscopul Ierusalimului
- 8 V Sf. Emilian Mărt. Ep. Cizicului; Sf. Miron, Ep. Cretei
- 9 S Sf. Ap. Matia; Sf. 10 Mc. Mărt. pentru icoana lui Hristos; Sf. Mc. Antonin
- 10 D Sf. Mc. Arhid. Lurentiu; Sf. Mc. Xist, Ep. Romei, și Ipolit
- Duminica a IX-a după Rusalii (Potolirea furtunii); Ap. I Corinteni III, 9-17; Ev. Matei XIV, 22-34; glas 8, voscr. 9**
- 11 L †) Sf. Nifon, Patr. Constantinopolului; Sf. M. Mc. Evplu, arhid.
- 12 M Sf. Mc. Fotie, Anichit, Pamfil și Capiton
- 13 M Mutarea moaștelor Cuv. Maxim Mărt.; Cuv. Dositei
- 14 J *Înainteprăznuirea Adormirii Maicii Domnului; Sf. Prooroc Miheia*
- 15 V (†) *Adormirea Maicii Domnului (Dezlegare la pește)*
- 16 S Sf. Mahramă a Domnului; †) Sf. Martiri Brâncoveni Constantin Vodă cu cei 4 fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache; †) Cuv. Iosif de la Văratec
- 17 D †) Sf. Gheorghe pelerinul; Sf. Mc. Miron preotul; Sf. Mc. Straton, Ciprian și Tirs
- Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); Ap. I Corinteni IV, 9-16; Ev. Matei XVII, 14-23; glas 1, voscr. 10**
- 18 L Sf. Mc. Flor, Lavru, Polien și Leon
- 19 M Sf. Mc. Andrei Stratilat; Cuv. Timotei, Agapie și Tecla
- 20 M Sf. Prooroc Samuel; Sf. Mc. Sever și Eliodor
- 21 J Sf. Ap. Tadeu; Sf. Mc. Vasa; Sf. Mc. Donat diaconul, Romul preotul, Silvan diaconul și Venust
- 22 V Sf. Mc. Agatonie și cei împreună cu ei
- 23 S Sf. Mc. Lup; Sf. Sfințit Mc. Irineu (*Odovania Praznicului Adormirii Maicii Domnului*)
- 24 D Sf. Sfințit Mc. Eutihie; Sf. Mc. Tation
- Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv); Ap. I Corinteni IX, 2-12; Ev. Matei XVIII, 23-35; glas 2, voscr. 11**
- 25 L Aducerea moaștelor Sf. Ap. Bartolomeu; Sf. Ap. Tit
- 26 M Sf. Mc. Adrian și Natalia, soția sa; Sf. Mc. Atic
- 27 M Cuv. Pimen; Sf. Mc. Eutalia, Fanurie și Osie, Ep. Cordovei
- 28 J Cuv. Moise Etiopianul; Dreptul Iezechia
- 29 V (†) *Tăierea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul (Post)*
- 30 S Sf. Ier. Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, Patr. Constantinopolului; †) Sf. Ier. Varlaam, Mitr. Moldovei; †) Cuv. Ioan de la Râșca și Secu, episcopul Romanului.
- 31 D Așezarea în raclă a brâului Maicii Domnului; Sf. 366 de Mc. din Nicomidia
- Duminica a XII-a după Rusalii (Tânărul bogat); Ap. I Corinteni XV, 1-11; Ev. Matei XIX, 16- 26; glas 3, voscr. 1**

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:**Pag.**

Aritmetica faptelor bune	1
Într-un pelerinaj, la pas, prin București	4
Îndrăgostește-te de Dumnezeu și roagă-te	6
Sfânta Epicleză – inima Sfintei Liturghii	8
Poți îndura durerea numai dacă iubești și te rogi	9
Despre bucurie ca rod al Duhului Sfânt	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ierarh Ioan de la Râșca și Secu, Episcopul Romanului ...	14

Colectivul de redacție:**Președinte:***Pr. Iulian Negru***Tehnoredactarea:***Eugen Antohi***Corectare text:***Ioana Sanciuc***Colaboratori:***Sorin Pavel**Xenia Cliucinicov**Gabriel Luca**Irina Ștefania Vaida***Adresa redacției:**

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru**Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218**Email: parohiasfvasiletatarasi@gmail.comHttp: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424